

DHARMA ROK GUITAR

**COPONS &
FORTUNY**

comanegra

1 EL FUTUR ÉS UNA RIFA

El timbre que posava fi a les classes anunciava una setmana de vacances, els meus pares se n'havien anat a Roma i jo m'instal·lava a casa de l'àvia, on em dedicaria a matar alienígenes. Què més podia demanar? Ja sé que això de matar alienígenes sona estrany, però és que m'havia enganxat molt fort a Alien Massacre, un joc espectacular.

RIIIIIIIING!

De cop teníem vacances quan faltaven pocs dies per acabar el curs perquè la teulada de l'institut s'estava enfonsant. I la directora de l'institut es va estimar més donar-nos vacances que no sortir al telenotícies lamentant una desgràcia. Sempre li estaré agraït.

L'únic problema és que no vaig poder impedir que l'àvia em vingués a buscar a l'institut amb en Kerouac, el seu gos. Sí, ja sé que és patètic, però és que els pares estaven convençuts que no sabia arribar a casa seva! Com si els mòbils no tinguessin GPS. De vegades no sé què hi tenen, al cap!

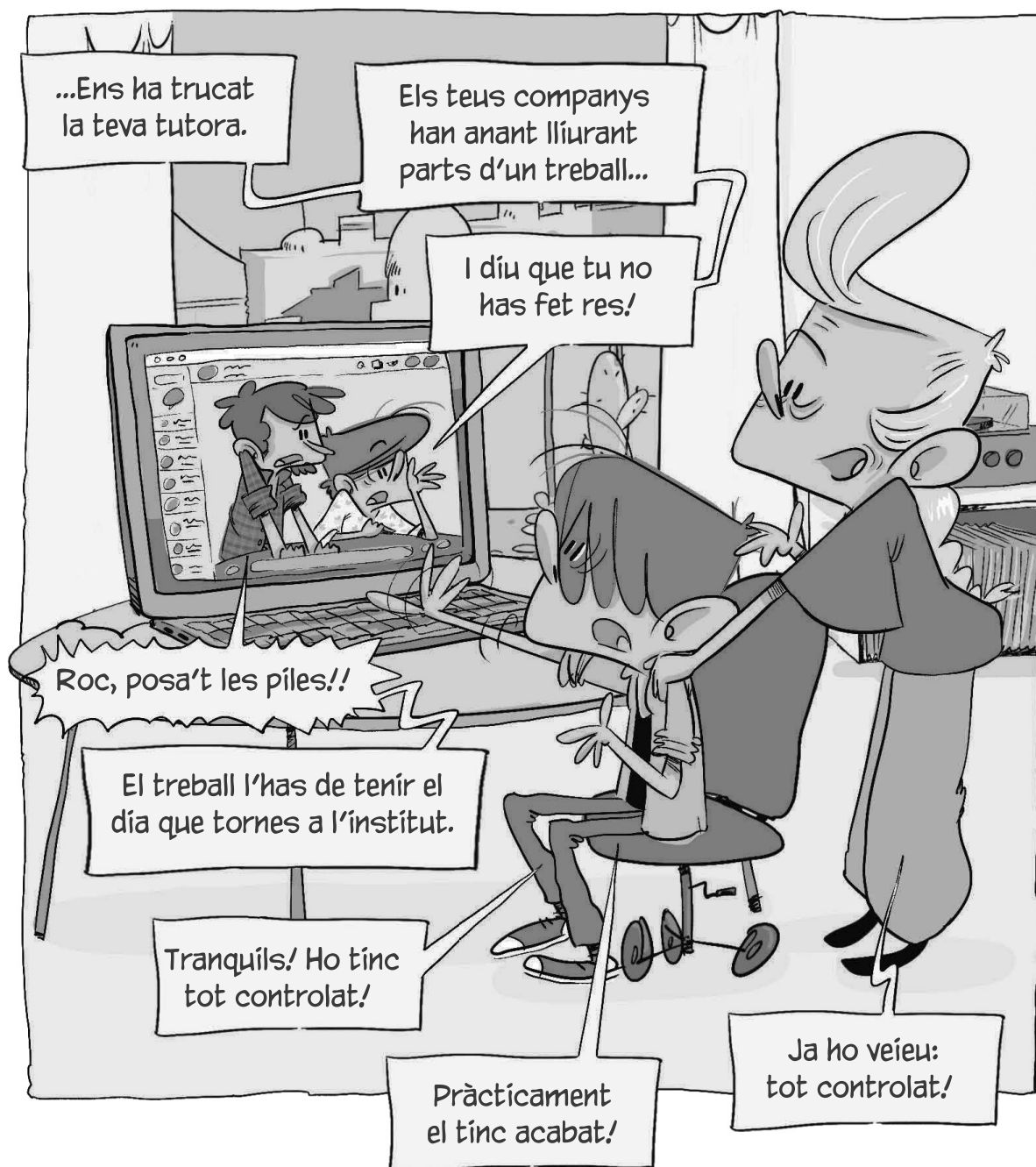
Vam anar caminant fins a casa, a Sants. A tres parades de metro! I, a sobre, quan ja hi arribàvem, l'àvia es va aturar perquè va trobar uns amics seus. I va fer allò que fan els adults, que comencen a parlar i van passant d'una cosa a l'altra i a l'altra i a l'altra.

Quan vam estar sols, l'àvia em va esbroncar. Em va deixar clar que en Joan i en Lluís eren amics seus i que ja no tenia edat perquè ningú li digués l'estona que podia aturar-se a parlar amb els amics.

L'àvia em va explicar que la Dharma assajava just davant de casa seva. També em va dir que en Joan i en Lluís es deien Fortuny de cognom, que eren germans i que tenien no sé quants germans més en el grup. Això m'ho va dir quan ja érem a casa i jo no me l'escoltava gaire perquè només podia pensar a matar alienígenes. De fet, ja estava obrint l'Alien Massacre quan va sonar el so absurd de la trucada de l'Skype. Eren els pares! I just després del "Ja som a Roma!" i "Com va tot?" va començar el xàfec. No podien fer un watsap, com les persones normals?

Aquí es va acabar l'Skype i va començar el drama: el treball! No havia fet res. Absolutament res. A principi de curs n'havien parlat molt a classe, però no vaig estar gaire al cas. I això va fer que l'àvia es posés una mica nerviosa.

Tenir una àvia que ha estat professora d'institut és una condemna molt dura, una bomba que pot esclatar quan menys t'ho esperes. I el primer que va fer va ser suggerir-me que em posés en contacte amb algú que em pogués explicar què havia de fer.